

O SOBĚSTŘEDNOSTI

MARTIN K.

(Tursko, duben 2006)

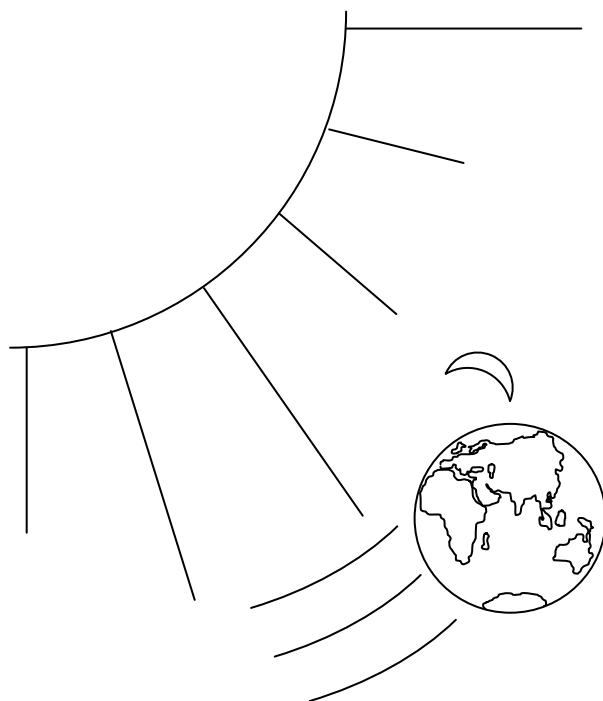
Ještě než se dostanu k vlastnímu slovu, dovolu mi zmínit se o jedné souvislosti, která mi hodně přichází na mysl. Přemýšleli jste někdy o tom, že se Bůh nazývá Bohem Abrahamovým? Že se nazývá Bohem lidí? Představte si, že by Bůh někam přišel, do nějakého města – třeba v Čechách. Představte si malé město třeba někde v Jižních Čechách. Najednou by se zatřásla země a Bůh by začal dělat zázraky. Lidé, celí zděšení, vyběhnou z kostela, vyběhnou z radnice, ze supermarketu a koukají, co se děje. A najednou se zjeví Bůh ve své moci, ve své autoritě, a někoho uzdraví. Lidé by se ptali: „Kdo jsi?“ – „Jsem Bůh.“ – „Jaký Bůh?“ A Bůh by odpověděl: „Jsem Bůh Jana Nováka.“ Rozumíte tomu? Nebo Elišky Krátké. Dovedete si představit, že se Bůh někde může zjevit?... A představte si, co by si lidé řekli. Nejenom, že by si řekli: „Óóó, to je Bůh,“ ale taky by si řekli: „Kdo je to ten Novák?“ nebo: „Kdo je ta Krátká?“ Rozumíte tomu? Představte si, že když se zeptají všemohoucího Boha: „Co jsi zač?“ On odpoví: „Já jsem Bůh Abrahamův, Izákův a Jákobův.“ To je zvláštní Boží mentalita. Bůh má neuvěřitelnou schopnost, že kdyby to jen trošku šlo, prostě by sám sebe zapomněl, sám sebe postavil bokem, sám sebe odstranil a vyvýšil někoho jiného.

Učíme své děti, a naše nejstarší je v tom moc šikovná, aby vždycky, když je za něco pochválíme, honem tu chválu odložily na někoho jiného. To děti naučte, je to bezvadná věc. Moc jim to pomáhá. My, dospělí, to děláme taky. V práci a kdekoliv jsme. Víte, o čem mluvím? Když třeba řeknu: „Kristýnko, ty jsi namalovala moc hezký obrázek, jsi šikovná,“ ona to honem odloží na maminku: „To mě naučila maminka.“ A maminka, kdyby to slyšela, hned musí zase pochválit někoho jiného. Stejně tak Bůh, když se Ho někdo ptá na Jeho jméno, poukáže někam jinam.

Kam tím mířím? Mířím k jedné vlastnosti, nad kterou poslední dobou hodně přemýšlím. A mám mnoho příležitostí, kdy nad ní musím přemýšlet. Ta vlastnost je soběstřednost. Pojdme o ní chvíli mluvit.

O tom, co soběstřednost je. Zeptám se vás: Co je soběstřednost? Sobec-kost? To je sice pravda, ale moc jsme si nepomohli. – „Mít sám sebe ve středu věcí.“ To se mi líbí už víc. Zkusím to nakreslit, co vy na to? Tak jak to uděláme? Nejdřív nakreslím zeměkouli. Víte, soběstřednost je vlastně omyl. Ano. Soběstřednost je omyl. Soběstřednost totiž není pravda. Lidé si dlouho mysleli, že to tak je. Potom přišel někdo (pro jistotu ho za to upálili), kdo jim řekl, že to tak není. Bůh Slunce stvořil tak, aby nám dal jasnou zvěst. Ale my klidně můžeme žít v omylu. Když totiž vyjdete ven, opravdu to vypadá, že sluníčko lítá okolo nás. Vypadá to tak.

A vypadá to tak i s Bohem. Víte, problém je v tom, že když stojím tady na tomto místě, všechno ostatní je okolo mě. A když poodstoupím, tak je zase všechno okolo mě. Nevím, jak to vidíte vy, ale já mám pocit, že vy jste okolo mě. ☺ A mám takové podezření, že i vy si myslíte, že všichni ostatní jsou okolo vás. A to je něco, co nám ničí mentalitu. Přijmeme to, a potom se podle toho chováme. Pojd'me dál. Tak, tady nakreslím sluníčko. Nakreslím ho jenom kousek, protože se sem nevejde. A prosím, neopravujte mě, že ta vzdálenost není správně. Vím, to bychom se usmažili, ano. Musí se sem vejít ještě dvě planety, Merkur a Venuše, to je jasné.

Tak, děti. To je takové slovo i pro vás. Sluníčko je tak velké, to jste nevěděly, že? Je větší, než naše zeměkoule. Mnohem, mnohem větší než

zeměkoule, na které žijeme. A abyste věděly, kde žijeme my – tak jsme taková úplně malá tečka, že ji ani nevidíte. Taková malá tečka by byla celá Praha. Ani to není vidět. Vůbec to není vidět. A sluníčko je hrozně veliké. Dává světlo. Zeměkoule, děti, obíhá kolem sluníčka. Zeměkoule prostě letí. Letí kolem sluníčka. Ono to vypadá, jako by sluníčko lítalo kolem nás, že ano? A přitom, představte si, zeměkoule obíhá kolem sluníčka.

To je úplně jiná mentalita. Víme, že sluníčko reprezentuje koho? Boha. Slunce reprezentuje Boha. A celá Země běhá okolo Boha. On je ten střed. On je střed a všechno obíhá okolo Něj. A teď vám to ještě zkomplikuji. Země totiž nerepresentuje nás. Aspoň doufáme. Reprezentuje nás jako lidi. Ale církve reprezentuje něco ještě úplně jiného. Víte co? Nakreslím ho jako srpek, aby se nám to nepletlo. Víme, že to tak není, že je vždycky kulatý, že to je jenom nějaký stín a tak dále, ale to vůbec nevádí. Taky víme, že ta vzdálenost není úplně správně. To by příliv a odliv byl jako vlnobití. ☺ Ale víme, že tady je. A Měsíc, aby se to ještě trošičku zkomplikovalo, obíhá zeměkouli. A to celé obíhá kolem Slunce. Co chci tou hodinou zeměpisu říct? Chci říct, že církve má za úkol, určitým způsobem, oblévat Zemi a svítit v noci. Slunce svítí ve dne. Slunce svítí ve dne, kdy není kolem temnota, a lidé jsou schopni vidět. Je to tak? Bůh dal Měsíc, aby svítil v noci. Měsíc nesvítí sám o sobě, na rozdíl od Slunce. Jak svítí Měsíc? Jako zrcadlo. Odráží světlo, které na něj dopadá od Slunce. Je to tak? Takže co je náš úkol? Mimochodem, všimněte si, co obíhá kolem Měsíce? Nic. NIC. To jen, abychom měli správnou perspektivu. Takže my bychom měli být ti, kdo jsou nejpolebnější a slouží všem. Amen?

Kdo jsou ti, kteří se obětují a chápou, že to celé, co tady je, běhá okolo Hospodina. Naší mentalitou by mělo být, abychom „obíhali“ okolo světa. Někdy doslova abychom „lítali“ okolo různých lidí. Ti lidé nejsou daleko. Někdy si říkáte: tak to musím někam letět. Ti lidé ale sedí tady. Ti lidé jsou ve vašem bytě, bydlí s vámi. Někteří velcí, někteří malí. Amen? Proč o tom hovořím a proč o tom poslední dobou přemýšlím? Protože v našem chování, v našem přemýšlení, v tom, jaké věci si vybíráme, v tom, jak přemýšlíme, vidím pravý opak. Soběstřednost je vždycky o nějaké volbě. Když si můžu zvolit, vybírám si věci, které uspokojí mě. Amen? Protože já jsem ten nejdůležitější. Já a moje tělo. Já a moje pohodlí. Já a moje postavení. Já a moje jméno. Já a kdo ví co.

Se vzdáleností se věci zmenšují. Když je něco od vás dál, zdá se to menší, a menší, a ještě menší. Prostě existuje perspektiva. Když se podívám tam na ten kostel, na špičku toho kostela, připadá mi poměrně malý. A je daleko. A největší si připadám já. Protože jsem si nejbližší. ☺ A co to znamená? Znamená to, že když vidím nějakou potřebu, moje potřeba je vždycky největší. Rozumíte mi? Nesrovnávám potřeby správně. Nedávám jim stejnou váhu. Nedávám je na stejné místo, ale dávám si přednost. Rozumíte? To je jednoduché. Mám třeba pětikorunu a Franta má hlad a já mám taky hlad. Komu koupím rohlík? Sobě přece. Vždyť je to moje pětikoruna a je to můj hlad. Amen? Není to soběstřednost? To je zajímavá myšlenka, že? Všimněte si Božího přemýšlení, když se mluví v Bibli o chlebech, o těchto principech, o chlebu nebo prostě o tom, že někdo měl někoho nasytit. Jednak když káže, vždycky mluví o tom, že někdo někoho nasytí, a vždycky to byl Ježíš, kdo nasytil všechny ostatní. Není tam ani slovo o tom, že by udělal nějaký zázrak pro sebe, že by nasytil sebe. Amen? Když měl zaplatit daně, vytáhl peníz a zaplatil daň za Petra i za sebe, za oba stejně. Když měl na starost nějaké lidi, dal jim najíst. Když Ježíš přišel a pekl ryby, nepotřeboval jíst, ale dělal rybu pro své učedníky. Pro ně, aby dal najíst jim. Jaké tedy bylo vždycky Jeho přemýšlení? Když se chtěl vyspat, když už byl hodně unavený a přišly zástupy, co udělal? Prostě se slitoval nad zástupy. To znamená, že Jeho lítost nad zástupy byla větší než sebelítost. Lítost nad tím, že jsem se nevyspal. Což asi byla objektivní pravda. On se asi nevyspal. Asi byl nevyspalý.

I já mám mnoho věcí, ze kterých si můžu vybírat. Tak jako každý z nás. Můžu si prostě zvolit. Můžu si volit, co budu dělat, jak budu přemýšlet, co budu říkat, s kým budu trávit čas, jakým způsobem budu trávit čas. A dokonce si můžu volit mezi prací a prací. Dokonce si můžu volit mezi tím, komu požehnám, a komu nepožehnám. Aby to znělo náboženstěji. Amen? Někdy se mi chce požehnat někomu jinému, protože je mi to příjemné. To je taky soběstřednost. Víte to? To je taky soběstřednost. Někdy po mně chce moje žena nějakou práci, něco ode mě potřebuje, ale já si zvolím jinou práci, protože je mi příjemnější. Ač ona by potřebovala, abych jí pomohl s něčím jiným. Rozumíte mi? Protože práci si vybírám podle toho, která je mi příjemnější, která se mi daří lépe.

Ale můj motiv nemůže být náboženský, že si řeknu: měl bych, aby to bylo vidět. Tím motivem má být co? – Láska. Tím motivem je láska. Přesně tak. Aby bylo dobře někomu jinému. To je to, co má Bůh. A já vidím, že mezi námi, v tom, jakým způsobem se chováme a jakým

způsobem přemýšlíme, nám chybí láska. Že nám chybí láska jednoho k druhému. Že nám chybí úcta jednoho k druhému. Že nám to chybí, že nám to chybí vůči světu, že nám to chybí vůči našemu okolí. A vidím, jak strašně lehce se dostávají na povrch naše vlastní věci. Jak se dostává na povrch naše vlastní sobectví, naše soběstřednost. Jak se dostává na povrch to, že uspokojíme sebe. Ale vidím, že nejsme schopni, nejsme schopni se nábožensky přinutit k tomu, abychom dělali věci pro druhé. A je to dobře. Protože kdyby se nám to povedlo, tak nás 1. Korintským 13 zase uvede na správné místo a řekne: je ti to úplně k ničemu. I kdyby ses rozdál, rozkrájel, mluvil jazyky a kdovíco všechno dělal, a neměl bys lásku, stejně ti to nebude započítáno. Bůh to sečte a na konci podtrhne a řekne: NULA.

Jediným správným motivem je láska. Kde však lásku získáme? – U Boha. Lásku získáme u Boha. Teď to zní jako jednoduchá dětská odpověď, ale je to pravda. Přemýšlejte nad tím. Sami ze sebe ji nezískáte. Nezískáte ji ani tím, že nad tím budete přemýšlet. Nezískáte ji ani tím, že se budete snažit. Lásku získáte jediné u Boha. Protože Bůh ji má. Bůh má lásku a tu lásku prokázal a láska je jím prostoupena. Bůh je totiž láska. ON je láska. On je ten, kdo vůbec nepřemýšlel o sobě. Kdyby Bůh přemýšlel o sobě, tak první věc – vůbec by nás nestvořil. Amen? On by nás nestvořil. Protože to trápení, které s námi je, ta práce, která s námi je, to je prostě enormní. Ale o tom to není. Nezapomínejte, že Bůh nás má rád. Bůh má s námi vztah. Nikdo vás nemůže zranit víc než ten, s kým máte vztah. Když na vás bude nepříjemný nebo ošklivý nějaký cizí člověk, to se vás to moc nedotýká, že ne? V tramvaji řekne někdo něco ošklivého. – „Spěte dál, pane.“ Co ale, pokud vám to řekne někdo blízký? A nedej Bože, když vám to řekne někdo, pro koho jste strašně moc udělali. Pro koho vynakládáte kus života. Pro koho se snažíte, a on se najednou oboří a je na vás zlý. Říkáte si: to je nespravedlivé. Ale to je to, co prožívá Bůh na denní bázi.

Bůh vylil svůj život, obětoval se za nás, odpustil nám. Odpustil nám obrovský dluh. Mohl nás uvrhnout do vězení na věky, do věčného pekla. A místo toho nám odpustil. A teď vidí, jak vyjdeme ze dveří a říkáme: „Bratře, dlužíš mi tady tuhle částku, já ti ji neodpustím.“ Já ti neodpustím. Budu se na tebe hněvat, budu na tebe mít takový a takový názor, budu na tebe nepříjemný, udělám to a ono. A uvrhnu tě do vězení, do svého pekla, které vůči tobě vytvořím. Ale Bůh takhle neuvažuje a určitým způsobem takhle ani uvažovat neumí. Neumí uvažovat tak, že by chtěl uspokojit

nejdřív sám sebe. Kdyby chtěl uspokojit nejdřív sám sebe, tak vybere ty spravedlivé, jestli by vůbec bylo koho, a prostě to tady ukončí. Udělá to po svém, po novu. Prostě co s tím? Je to tak? Nemá Bůh tu moc? Kdo Mu bude říkat, že to nemůže udělat? Kdo z vás půjde a řekne Hospodinu: „To nemůžeš.“ Amen? Kdo z vás učinil sám sebe? Kdo z vás se zformoval v těle své matky? Nikdo. Kdo z vás se rozhodne o tom, jak dlouho bude žít. Jaké je vaše rozhodnutí? Jakou délku života jste si určili? Jaké jste si určili datum, kdy chcete odejít? Co? To jsou věci, které jdou mimo vás. Jste plně v Boží ruce. Můžete si myslet a naplánovat, co chcete, můžete si život zorganizovat, jak chcete. Ale Bůh často říká: „Jsi blázen.“ Jsi blázen, protože možná zítřejšího dne bude od tebe požádán tvůj život.

Jirko, vy máte v této věci poměrně čerstvou zkušenost. (Před dvěma dny tragicky zahynul jeden Jirkův známý – pozn. vydavatele.) A věřím, že o tom hodně přemýšlíte. Můžete tuto zkušenost zvěstovat lidem a přemýšlet o tom. Ti lidé měli na ten den úplně jiný plán. Věřím, že měli úplně jiný plán i na sobotu. Na neděli. Amen? Možná přemýšleli o důchodu, o volbách, jak dopadnou, co se bude dít. Co bude s tím a co bude s tím. A tak dále.

Bůh pro nás tvoří a dává nám to nejlepší. Bůh se nazývá jménem člověka. Bůh poslal na zem svého Syna. Zkuste si to představit. Svého vlastního syna. Konkrétního syna, nepředstavujte si někoho obecného. Představte si svého syna. Tady bratr Ivan má syna. Neříkejte ani, že zemřel pro obecné lidi. Ježíš by zemřel za jednoho každého z nás. To znamená, pošlete kluka – můžete si, Ivane, vybrat, kterého z vašich tří. Pošlete kluka a obětujete ho proto, aby nějakému konkrétnímu sousedovi, třeba tomu, který vás obtěžuje a neustále je na vás zlý, abyste mu stihli zajet pro sanitku. Tak pošlete kluka a víte, že to nepřežije. To je konkrétní situace. Tady už končí abstrakce, jestli mi rozumíte. Je to o tom, že se člověk rozhoduje. O synovi, o sobě.

Ježíš to udělal dobrovolně. Upřímně řečeno, měl to zapotřebí? Bylo to něco, z čeho něco získal? Bojoval pro svůj dům nebo pro nějaké výsady? Nebylo by pro něj daleko jednodušší říct: „Mám já tohle zapotřebí? Podívej, Piláte, necháme to být. Já si někde postavím domek, budu tam pást ovce, a co? Já vám tady kážu, kážu vám spasení, uzdravil jsem tady vaše lidi, aby měli otevřené oči, a vy mě budete křižovat! Mám já to zapotřebí?“ Rozumíte mi? A my si říkáme, že chceme být jako Ježíš. Amen? My všichni chceme být jako Ježíš; my všichni chceme být jako Bůh. Jenomže to začíná právě u soběstřednosti. Nějak už nekývete. ☺

To znamená, že člověk musí někde začít. Řekněte mi, jakou máte zkušenost. Jakým způsobem se zbavujete soběstřednosti? – „Člověk musí mít někoho rád.“ To je dobře. Jak ale docílíš toho, že dokážeš zapřít sám sebe? Pokud je to totiž ta správná věc, opravdu to začíná tím, že vám Bůh dá k někomu lásku. K někomu, k něčemu lásku. Lidé jsou schopni prokázat určitou nesoběstřednost, třeba co se týče jejich dětí. I někteří nevěřící. Tam jsou schopni udělat určité věci. Vstát v noci a jít dítě nakojit. Nebo udělat něco jiného. Odložit se stranou. Fungují takové věci, že když mám pětikorunu a můžu koupit jeden rohlík, opravdu ho dám svému dítěti. A můj žaludek zůstane nenasycený, že ano? Protože někde mám lásku, která dokázala pohrbit moji soběstřednost. Ale bohužel, dneska ve světě i u vlastních dětí je toto nemoderní. Děti otravují, děti jsou přítěž, lidé nechtějí mít děti a tak dále. Diví se, že máte víc než jedno. Nebo dvě nebo tři. Úplně jste se zbláznili. A tak dále a tak dále. To nejsou teoretické řeči. Když se s lidmi bavíte, takhle se vás ptají: „V týchle době více dětí?“ A to mluvíme o dětech.

Ale kam to jde dál? K manželství? Vidím, že se to vytrácí i z manželství. To je podivné. To je opravdu podivné. Vytrácí se to, co se týče dětí, ale vytrácí se to i z manželství. Najednou mám pětikorunu, měl bych koupit rohlík, ale maximálně jsem ochoten ho rozpůlit. Amen? A neříkejte mi, že to je jinak. Neříkejte mi, že to je jinak. To se nepoznává na tom, jakým způsobem se budu tvářit. Ale podívejte se na konkrétní okamžik. Třeba si zkuste představit včerejší večer. Nebo dnešní večer. Nechoďte daleko. Nechoďte daleko. Ale vezměte si včerejší večer nebo dnešní večer. Mohli jste si vybrat, jestli uděláte to, co bude příjemné a užitečné pro vás, nebo pro vaši manželku. Anebo, ženy, co bude příjemné pro vás, nebo pro vašeho manžela. Abyste si nemyslely, že to je jenom o jedné straně. Co si vyberete, co zvolíte? Víte vůbec, co je příjemné a co by bylo užitečné a milé pro toho druhého? V tu chvíli? Přemýšlíte nad tím? Víte to? Amen?

Nepřemýšlejte obecně, vzpomeňte si konkrétně třeba na včerejšek. Anebo si vezměte dnešek. Nebo týden zpátky. Nebo si vezměte zítřek. Co by bylo teďka užitečné, co by potěšilo mého přítele, mého blízkého. Můžu si vybrat. Můžete dělat spoustu věcí. Víte, včera byla sobota a já jsem měl sto věcí, které jsem mohl dělat. Sto věcí, které bych mohl dělat. A z toho 95 % z nich by bylo velmi užitečných a vypadalo by velmi dobře. Všechno z toho byla práce pro někoho. Ale co s tím? Jakým způsobem budu přemýšlet? Možná potřebuji něco udělat, abych si uvolnil

stres. Možná potřebuji udělat tamto. Rozumíme si? A víte, někdy se stane, že si necháte svůj stres, neuděláte svoji práci, kterou máte udělat, a půjdete a budete si s někým povídat o nějakých „hloupostech“. Protože ho máte rádi a v tu chvíli vidíte, že to je potřebné a že to je užitečné. A někdy zase ne. A ten někdo může být třeba vaše dítě. Protože víte, že se svět netočí kolem vás, ale že se bude teď trochu točit kolem něho, protože to potřebuje. A někdy zase ne. Tak s ním strávíte čas uprostřed toho, kdy potřebujete udělat spoustu práce. To je přemýšlení, které jde najednou proti nám.

Ale proč potřebujete udělat tu práci? A kterou práci potřebujete udělat? Co jsou vaše priority? Potřebuji udělat práci pro sebe, nebo pro někoho jiného? Nevím, jak jste na tom vy, ale já nikdy nestihnu svou práci. Umřu a nebudu mít hotovo, já to vím. Víte to taky? Nebo ještě žijete v tom, že stíháte? Jsou lidé, kteří jsou natolik soběstřední, že stíhají svoji práci. Pokud stíháte svoji práci, jste absolutně soběstřední. Protože se vás netýkají věci někoho jiného. Je to tak? Pokud říkáte: „Stíhám svoji práci,“ jste absolutně soběstřední, protože nechápete, že spousta věcí okolo je vaše práce. Takže pochopte to, že nestihnete, že nestihnete všechno. S tím se smiřte. A teď – co si vyberete? Dáte na prvních tisíc míst vaše věci a potom ty ostatní? A proto věci, které nestihnete, budou hlavně těch ostatních? Co se chystáte nestihnout? Co se chystáte zítra nestihnout? Co se chystáte stihnout, co určitě potřebujete třeba v dubnu? Hm? Co určitě potřebujete v dubnu udělat, a co se chystáte vynechat? Představte si svůj plán, co všechno potřebujete v dubnu udělat. Obávám se, že to bude seznam věcí, které potřebujete udělat pro sebe. Anebo „pro sebe“ – pro svoji rodinu. Pro svoje pohodlí. Potřebuji SE, potřebuji SI, potřebujeme... Omlouvám se, jestli se vám to slovo nelíbí. Ale já si nemůžu vybrat. Já si nemůžu volit.

Včera jsme se bavili se sestrou Jarkou, že jsou v církvích určité věci nemoderní. Dokud se říká fajn a hladí se, Bůh vám žehnej, Bůh požehnej, je to v pořádku. Jakmile začnete kázat a napomínat, najednou se dozvíte, že „Bůh přece není takovej“ a „Bůh není makovej“ a „Bůh nesoudí“... Ale Bůh soudí! Bůh je soudce a bude soudit. A jestli se cítíte usvědčování, tak jenom dobře. Amen? Víte, nenamlouvejme si nic. Nenamlouvejme si. Mně se hrozně líbila modlitba Káti. Nevím, jestli jste ji slyšeli, ale když se modlila, říkala: „Něco je navenek a já se můžu tvářit a vypadat, že jsem v pohodě. Ale uvnitř sama vím.“ A já jsem se za ni v tu chvíli modlil. A cítil jsem, že Bůh to slyšel. Můžeme na tom být

všichni stejně. Můžeme dělat a namlouvat si, že jsme v pohodě. Klidně. Klidně se zabývejte tím, jak jste v pohodě.

Ale já věřím, že nás Bůh napomíná. Že nás Bůh napomíná ze soběstřednosti. Z mentality, kdy přemýšlím soběstředně. Když se podívám na věci, které bych mohl udělat, a podívám se na to, které si vybírám, zjistím, že si vybírám podle vlastního pohodlí. A nemluvím o něčem velikánském. Spíše jsou to tisíce drobných věcí doma. To může být i o tom, že jsem uprostřed práce poměrně nervózní. Včera jsem byl trochu nervózní, protože jsem toho měl strašně hodně, a mám toho ještě víc. Ještě musím udělat spoustu věcí dneska. Do konce týdne, což je už jenom pár hodin, musím stihnout ještě takovou řádku věcí, že se mi ani nechce si to psát. Ale „bohužel“ jsme si doma nějakým způsobem zvykli a tak se nám i zorganizoval život, že co první jde stranou, jsme my. Protože víme, že spoustu věcí nestihneme. A jestli si máme vybrat, co nestihnout, zvolili jsme si, že nestihneme sebe.

Nejdřív začnu sám u sebe. Zkrátka jsou věci, které nikdy neuvidím, místa, kam nikdy nepůjdu, věci, které nikdy neprožiji, a knihy, které nikdy nedočtu. Protože jsou jiné priority. Naplánovali jste si nějakou konkrétní věc. Třeba na úterý večer máte plán. Těšíte se na to. Ale vtom vám někdo zavolá, a vy se můžete rozhodnout. Co udělám v tu chvíli? Budu s ním telefonovat? Mně to nepříjde důležité. Ale jemu to přijde důležité. Překříží se vám dvě věci. Nebo dotelefonujete s jedním člověkem a záhy vám zavolá druhý. A mezitím vám tady sedí třetí. A vám by se k tomu všemu ještě chtělo dělat třeba něco úplně jiného. Něco tak banálního, jako jít spát.

To samé se týká manželů a manželek. Víte, my, muži, máme takovou zvláštní věc, takovou perspektivu. Bojuji s tím jako chlap. Mám vizi strategických, důležitých věcí. Potřebuji dělat strategicky důležité věci. Musím postavit, zařídit, potřebujeme toto, potřebujeme tamto. A někdy vidím, že moje manželka má potřebu, která se v tu chvíli jeví jako strašně „primitivní“. Třeba si se mnou chce povídat. Rozumíte mi? Ji trápí, že je poškrábaná pánev a potřebovala by novou. Rozumíme si? Hloupou pánev. Ale to je soběstřednost, moje soběstřednost. Hloupá pánev – to je jenom z mojí perspektivy. Pokud takhle uvažuji, je to z mojí perspektivy. Protože já nestojím v kuchyni, mně se na tu pánev nic nepřipaluje. Prostě její svět se točí trošku jinak než ten můj. A já vím, že někdy potřebuji odložit svoje věci, které jsou tak strašně strategické a důležité.

Víte, nestihnu ani všechny věci v církvi. Nestihnu všechny věci v církvi. To není proto, že bych si sedl a nedělal nic. Ale je to proto, že mám pocit, že všechny věci se mě týkají, mám pocit, že všechny věci jsou moje práce. Ale den má 24 hodin, to prostě stihnout nejde. A tak to někdy přehodím a některé věci, které mám stihnout pro církev, odložím, a musím je ještě odsunout, a ještě odsunout, a ne že by na mě netlačily. Ne že bych nevěděl, co mám ještě udělat. Do dveří vešla sestra Hedvika a já jsem si říkal: „To jsem zvědavý, jestli se mě zase zeptá, jestli už jsem napsal tu úvodní stránku.“ Byla hodná. Podívala se na mě, ale neřekla ani slovo. Děkuji, Hedviko.

Rozumíte mi, o čem mluvím? Nemluvím o tom, že je příliš práce. Té práce není příliš. Víme, že je nestihnutelná. Ježíš ale, když umíral – to je věta, která mě vždycky hrozně uklidňuje – řekl: „Otče, dokonáno jest.“ Udělal jsem všechno, co jsem měl udělat. Tam někde v zástupech zůstali slepí, chromí a chudí. Nelze stihnout všechno. Ale o to ani nešlo. Nejde to ani v našem životě. To znamená, že v našem životě nejde o to, stihnout všechno. Napsat všechny články, udělat všechno, odjet do všech zemí, všude všechno odkázat, promluvit se všemi dětmi, vést všechny rozhovory, odpovědět na všechny telefonáty a tak dále. To prostě všechno nejde. Takže něco z toho se nestihne.

Já však mluvím o tom, že se musíte zamyslet ve svém srdci, jak chcete přemýšlet. Pokud jako svět, tak je to banální, to je jednoduché. Svět je soběstředný. Pokud chcete přemýšlet jako Bůh, počítejte s tím, že budete až někde hodně na konci. Hodně na konci. A bude to Bůh, kdo se bude starat o to, abyste to se sebou nepřehnali. Nebudete to vy. U Božích mužů si všimněte, že to je vždycky někdo jiný, kdo se stará o to, aby měli pohodlí. Všimli jste si toho? Všimli jste si toho? Když si vzpomenete na všechny Boží muže, a to může být od Ježíše přes všechny proroky, přes Davida a přes všechny další. Přes bratra Sheffeyho, o kterém jsme viděli film, přes bratra duCilla, prostě kohokoliv zmíníte. Ti lidé půjdou, půjdou, půjdou, a dokud je pomalu nesundáte a neuložíte do postele, tak si nelehnu. A to nepřeháním. Mají kolem sebe naštěstí pár lidí, kteří si to uvědomují. I oni chápou, že se netočí svět kolem nich, a snaží se zabezpečit, aby si tito služebníci mohli odpočinout. Vědí totiž, že mentalita těch služebníků by je nakonec zahubila. A to je správně. A tak tito služebníci spoléhají na to, že se Bůh postará a že jim řekne, aby si odpočinuli. Rozumíte? Boží mentalita by člověka měla určitým způsobem

dovést k tomu, že se zahubí tím, že se o sebe nepostará. A proto musí být okolo někdo jiný, kdo se postará o něj. Nebo o ni.

Přijměme, anebo odmítněme. To je potom na každém z nás. Přijetí nebo odmítnutí není o tom, že si tady řeknete amen. Ale co s tím uděláte dneska odpoledne. Co s tím uděláte dneska večer. Co s tím uděláte zítra. Jakým způsobem budete přemýšlet. O čem budete dumat. O čem přemýšlíte třeba dneska, kdy budete mít volno. Protože odpoledne budeme mít volný program. Možná budeme promítat. Nevím, co přesně bude. Ale budeme mít prostor. O čem budu přemýšlet? Budu přemýšlet nad někým, kdo má potřebu, jestli ji můžu uspokojit? Co jste si naplánovali na dnešek? Naplánovali jste si někomu posloužit? Naplánovali jste si být pro někoho užiteční? Být obětí? Nebo jste si naplánovali a těšíte se, že si to užijete? Musíte si sami říct. Musíte sami přemýšlet, s čím jste počítali, co uděláte. S čím jste počítali třeba na dnešní odpoledne, jaký máte program. A proč.

Je to na svědomí každého z nás. Protože pokud přemýšlíte soběstředně, tak to je normální. A jenom když přestanete přemýšlet soběstředně, budete nenormální. Když se někdo ptá na můj soukromý život, tak není normální. – „Proč to děláš, co z toho máš?“ To je dobrý dotaz, ne? Ne, nic z toho nemám. Ale já vůbec nepřemýšlím o tom, co z toho mám. Nebo co z toho budu mít. To není moje motivace. Tak jako u dětí – já nepřemýšlím o tom, že až vyrostou, přispějí mi na důchod. Myslím si, že to nestihnou. ☺ Ale stejně. Neinvestuji do dětí proto, aby se mi to jednou vrátilo. Boží slovo říká, že se mi to vrátí. A to je dobře. Ale to není moje motivace. Já do nich investuji proto, aby se měly dobře.

Proto investujme a starejme se o lidi, aby se měli dobře. O kohokoliv. Amen? Sousedův problém nebo problém někoho jiného je můj problém. A jediné, co hledám, jestli ho mám řešit teď já anebo jestli ho má řešit někdo jiný, jaká je v tom Boží vůle.

Naše přemýšlení by neustále mělo být, že jsme v pozici, kde se nachází Měsíc z našeho obrázku. Měli bychom být na tomto místě. Nic z toho nemáme. Měsíc z toho nemá vůbec nic. Měsíc prostě koná Boží dílo, koná Boží službu. A naše dílo je úplně stejné. Když se podíváte na Ježíšovu službu 3,5 let, Ježíš z toho nevytěžil ani „ň“. Nevytěžil z toho ani „ň“. Nezískal království. Ač mohl. Inspirujme se – alespoň já se inspirovi Ježíšem – a v tu chvíli musíme pochopit a musíme porozumět tomu, že to, co nám Bůh předkládá, to co nám dává jako standard, je láska jedněch k druhým. A tím se problém někoho jiného stává mým. A jediné,

co hledám, je, je-li Boží vůle, abych právě já v tuto chvíli právě s touto věcí jednal.

A bude se vám stávat, že za den odmítnete pět set věcí, které nemůžete udělat, přestože byste hrozně rádi, a myslíte si, že by se udělat měly. Prostě jenom proto, že je nestihnete. Než jsem byl u bratra Cecila, tak trochu jsem se na něj zlobil. Už je to dávno. Od té doby jsem se hodně poučil a mockrát kousl do jazyka. Jednou, když byl v Praze, slíbil mi jistou drobnost. Byl hodně ochotný to udělat. Akorát že v rámci toho, co všechno chtěl udělat a zařídit, naivně v té svojí lásce slíbil ještě tisíc dalších věcí tisíci dalším lidí. Tak jsem mu to připomněl faxem. Moje představa byla, že bratr Cecil přijede domů a přemýšlí, co by tak asi mohl dělat. Říká si: „Třeba bych mohl odpovědět na nějaký fax. Hle, je tady jeden. Od Martina. No tak stejně nemáme nic jiného na práci, co kdybychom mu odpověděli?“ To byla moje představa, moje soběstředná mentalita. Pak když jsem k němu jednou přišel, viděl jsem jeho „vyrolovaný“ fax, když se odněkud vrátí. Odjel na dva dny, někde byli. A teď vidíte tu ruličku ve faxu, jak je celá vymotaná a potištěná faxy, a pochopíte.

Nebo ten příběh s počítačem. Dnes počítač stojí pár korun, každý si ho může koupit. Tehdy to však pro nás bylo něco mimořádného. „Potřebujeme do sboru počítač.“ A bratr Cecil na to odpoví a říká: „No, já jsem uvažoval, že bych vám dal svůj, ale ještě ho budu potřebovat. Myslel jsem, že bych vám tady nechal svůj notebook, ale Bůh mi řekl, že ne, protože na něm ještě potřebuji psát.“ To je ta mentalita, kdy člověka napadne: nemám to já? Jak říkal bratr Sheffey. Proč se budu modlit za koně, když už byl dávno dán k dispozici? Nemám ho náhodou já, nemůžu jim náhodou posloužit já? Nejsem náhodou já ta šikovná ruka nebo nejsem já náhodou ten člověk, který může někam zajít, zavolat, udělat? Anebo půjčit auto, nebo darovat auto – dneska nemáme koně, že? Nebo nabídnout sebe, položit se.

Jednou jsem se s někým potkal a ten člověk se neuvěřitelným způsobem kábonil. Řekl jsem mu: „Člověče, proč se na nás neusměješ?“ Ten člověk řekl: „Protože se na to necítím.“ To je soběstřednost, víte to? Zajímavé, že? Člověk si myslí, že by se měl tvářit tak, jak se cítí, a když se usmívá a není mu veselo, že je to pokrytectví. To ale není pokrytectví. To je láska k těm ostatním. Protože jim chci požehnat. Svět se netočí okolo mě. No a co, že mě bolí noha. Že jsem se nevyspal. Co je vám po tom? Rozumíte mi? Co je vám po tom, že toho mám moc a že mě toto trápí a toto stresuje. Proč tím stresovat ještě třeba manželku? Nerozumějte

tomu tak, že to budu přikrývat a budu si hrát na něco jiného, a manželce neřeknu, že mě něco trápí. O tom to není. Ona to stejně pozná. Ale ne, že ráno vstanu a celému světu dám najevo, celému světu dám najevo: já chudák! Já chudák jsem mezi čtvrtou a pátou nespal. A manželka vedle vyskočí s úsměvem, a já ani nevím o tom, že ona tři čtvrtě noci nespala kvůli dětem.

Takže přemýšlejme o těch věcech. Pokud cítíte, že jste soběstřední, nesnažte se napravit soběstřednost jako takovou. Soběstřednost je důsledek. Soběstřednost není příčina. Soběstřednost je důsledek toho, že nemilujete. Nemáte lásku. Ale jděte k Bohu a začněte přemýšlet o lidech. Začněte přemýšlet o lidech. Začněte přemýšlet o tom, co je trápí. Začněte přemýšlet o tom, co jim chybí. Začněte přemýšlet o tom, kam půjdou. Začněte přemýšlet o tom, jaké místo v Bohu si vydobudou. A místo zloby vám najednou přijde obrovská potřeba s tím něco udělat. Najednou máte obrovskou chuť jim požehnat. Máte chuť říct: „Kdybych s tím tak něco mohl udělat!“ A Bůh vám řekne: „Toto bys mohl udělat. Tady bys mohl přiložit ruku k dílu.“ A vám se to dělá tak dobře a tak lehce. – „Kéž bych tak mohl v této věci pomoci! Kéž bych mohl tady někomu pomoci!“

Otče, vidím, že se dotýkáme božskosti. Že se dotýkáme Tebe samého, Hospodine. A vidím lidskou přirozenost. Vidím, jak je bezbožná. Vidím, že je tak přízemní. Vidím, Hospodine, jaká je. A vidím bariéru, neschopnost to překonat. Neschopnost to překročit, aniž by se člověk vydal Tobě. Vidím, Hospodine, utrpení a konec v pekle. V pekle soběstřednosti. V pekle, kdy jeden se šplhá po zádech druhého, Hospodine. Bože chválím Tě za to, že jsi nás pozval ke stolu svému. Že jsi nás pozval ke stolu svému, protože nás máš rád. Že jsi nás pozval, Hospodine, abys nám dal svoji lásku. Hospodine, prosím Tě, abys mluvil ke každému z nás, abys mluvil k těmto lidem. Promluv k nim a zjev jim svoje srdce, Pane. Věřím, že budou chtít. Věřím, Pane, že budou chtít slyšet. Že budou chtít vidět potřeby, že budou chtít vnímat bolesti jiných. Že budou mít potřebu vnímat potřeby jiných, Hospodine. Že Tvoje práce bude jejich práce, Tvoje touha bude jejich touhou.

Prosím Tě, Hospodine, za naše manželství. Prosím Tě, Pane, abys nás napomenul. Abys nás napomenul, tak abychom uzřeli, jak přemýšlíš Ty, Bože. Abychom viděli svého partnera nebo partnerku Tvýma očima. Abychom je viděli v pravdě, abychom viděli jejich potřebu, abychom viděli Tvoje dílo při nich, abychom v nich viděli, Hospodine, jak přemýšlíš Ty. Ty, Hospodine, jsi přišel a položil jsi za ně život. A my

jsme se zavázali, Hospodine, že učiníme totéž. Tak Tě prosím, Pane, abys nám otevřel oči. Abychom vnímali potřeby. Vyznávám to, Hospodine, jako svůj hřích, jako svoji nedostatečnost a necitlivost vůči těm okolo mě, těm, kteří jsou mi blízko. Tu nedokonalost, kdy nedokážu vždycky naplnit potřebu toho druhého a nevnímám ji stejně velikou jako svoji potřebu. Nevnímám ji jako stejně velikou, Hospodine, a stavím svoje potřeby nad potřeby svého bližního. Jenom proto, že on je ode mě dál. Hospodine, dej, aby spánek mojí ženy mi byl stejně důležitý jako můj vlastní spánek. Aby odpočínutí mojí ženy bylo stejně důležité jako moje odpočínutí. Aby potěšení její bylo stejně důležité jako moje potěšení. Haleluja. Dej, Hospodine, abych nestavěl svoje věci před její a před věci svých bratrů. Hospodine, nechť Ty sám naplňuješ moje potřeby, protože víš, jaké jsou. Hospodine, nechci být ten, kdo je bude naplňovat, kdo za nimi půjde. Ve jménu Ježíše Krista.

A předkládám Ti, Pane, i toto Tělo, předkládám Ti tento lid. Abys nás změnil. Abys udělal tu proměnu, abys udělal ten zázrak, Pane, v lidském životě. Já ho nedokážu. Žádným slovem, žádnými věcmi to nedokážu. Hospodine, nedokážu změnit ani sám sebe, natož kohokoliv jiného. Prosím Tě, Bože, abys nás proměnil Ty. Aby ses s námi setkal. Abys nám zjevil, Hospodine, svoje srdce, abys nám zjevil, jak Ty vidíš lidi, kteří jsou okolo nás. Abys v nás vypůsobil lásku a schopnost a ochotu pokládat životy. Ve jménu Ježíše Krista vkládám tento lid do Tvých rukou, Pane. Jejich srdce. Jejich mysli. Jejich motivace. To, Pane, co není vidět. To, co se schovává za dveřmi pokojíčku jejich mysli, Hospodine, a za dveřmi jejich domovů. Ve jménu Ježíše Krista. Amen.

Ještě mě napadla jedna věc, kterou jsem měl na srdci. Zapomněl jsem na ni. Tak ještě se mnou chvíli vydržte. Jedna z důležitých věcí, kterou si uvědomuji, a všechno, s čím bojuji a s čím vidím bojovat vás, se strašně promítá do toho, jak vychovávám děti. Protože nechci, aby bojovaly se stejnou věcí. Můžete si o tom myslet, co chcete. Můžete si myslet o výchově, co chcete, o standardu nebo o tvrdosti nebo o čemkoli chcete, ale já jsem se rozhodl, že nechci vychovat děti, které budou stejné jako my. Které budou stejné jako vy, které budou stejné jako svět. Říkám to i těm, kteří ještě děti nemají nebo je mají na cestě, aby na to mysleli.

První věc: neustále připomínejte dětem, v jakékoliv situaci, že svět se netočí kolem nich. To znamená od miminka, malého škrvněte. – „Pokud zrovna teďka máš pocit, že potřebuješ, abychom skákali, kdy si zabřečíš, tak já tu od toho nejsem.“ To je velmi důležitá zpráva, kterou

dítě musí od narození mít. Od miminka, které musí pochopit, že teď maminka potřebuje vyřídit telefonát. – „A jestli budeš chvíli brečet, tak budeš chvíli brečet, to je v pořádku.“ Neberte ho hned. Nesnažte se ho hned utišit. Pokud by chtělo hulákat na shromáždění nebo cokoliv, z úcty k ostatním si to nemůže dovolit. Rozumíte mi? Nejde o tu maličkou věc, ale jde o to, aby v životě pochopilo. Aby z něj vyrostl člověk, který pochopí, že svět tady není kvůli němu. A tak je učte úctě.

Ne, že děti přijdou a budou diktovat, co se bude dít. Ať svou žádost přednesou. Někdy se vyslyší, a někdy se nevyslyší. Musíte jim dát příklad. Vždycky jim říkám: „Ani já si nevybírám. Ani já si v tuhle chvíli nemůžu zvolit, co se bude v našem životě dít. Nemám tu výsadu. Ani ty ji nemáš. Budeme sloužit Hospodinu a mít víru a naději, že Bůh nás vždycky obslouží.“ A věřte mi, naše děti nikdy netrpěly. Nikdy jsme netrpěli tak, že by nás Bůh občas neposlal a nejeli jsme někam na pár dní na dovolenou, nikdy nedopustil, že bychom se nemohli najíst, občas si odpočinout. Ale náš život se prostě netočí kolem nás. Amen? Takže jedna z důležitých věcí: „Život se, holčičko nebo chlapečku, drahoušku, netočí kolem tebe.“

A druhá věc, kterou vidím: Nenechte děti vybírat si podle jejich žádostí. Nenechte děti vybírat si podle vlastních žádostí. To se týká jídla, to se týká čehokoliv jiného. Protože co se potom stane? Vidím dospělé lidi, ať už tady v církvi, nebo v práci, že si vybírají podle toho, co je jim blízké. Vidím, když v práci máte něco, co se musí udělat, jak jsou lidé zvyklí a automaticky přemýšlejí, že si vezmou to, co jim „chutná“. Není to jenom o jídle. Ale u dětí je jídlo typická věc. Proto jsme se tak rozhodli z principu. Ne, že bych dětem nemohl dát něco dobrého. Ony dostanou mnoho dobrého, ale my jsme se tak rozhodli a děti tak vychováváme. Když to dětem uděláte, když to takhle doma nastavíte, ony s tím najednou nemají problém. Záleží, jestli jim nastavíte, že s tím mají, nebo nemají mít problém. Ony s tím nebudou mít problém. Je to tak? A proč je to důležité? Protože to není o jídle. Je to o mentalitě. Aby pochopily, že takhle jim to bylo rozdáno. Takhle ti to bylo rozdáno. Takhle ti to bylo dáno na talíř, tak to sníš. A jestli potom nad to ještě dostaneš něco navíc, chvála Bohu. Proč je to důležité? Protože musíte pochopit svůj životní úděl. Každému z vás bylo dáno něco na talíř. Každému z vás byl dán nějaký úděl, každého z vás Bůh postavil do nějaké situace. A Bůh chce, abyste ten talíř vzali, abyste se na to vrhli a začali to konzumovat. A nezačali přemýšlet nad tím, že soused má něco jiného. Že byste si

zvolili něco jiného, že to chcete odložit a chcete konzumovat něco jiného. Neučte to svoje děti. Budou se to muset přeučovat. A bolí to. Takže to je hrozně důležitá věc. Neučte to ani svoje podřízené v práci, ani kohokoliv jiného. Prostě je toto předložené, tak se do toho zakousni. Toto dodělej, a pak ten hezčí úkol, příjemnější, ti možná zůstane jako zákusek.

A úplně správně byste měli přemýšlet tak, že nejméně chtěné úkoly, nejméně chtěné věci, nejméně chtěné jídlo byste měli sníst vy, ať ho nemusí jíst někdo jiný.